

Meridianul

Fondat în anul 1996

Singurul Grup de Presă
din județul Vaslui

marintvv@gmail.com
www.marindumitru.ro

www.tvv.ro
Tel 0744 231380

editorial

Iași-Vaslui-Bacău-Leova

marintvv@gmail.com ♦ secretcvint@yahoo.com ♦ Vaslui - 0235 361 236 ♦ Bârlad - 0235 419 494 ♦ Iași - 0744 231 380

Redacția Vaslui: str. Frunzelor nr. 2 ☒ Redacția Bârlad: str. Republicii 190 ☒ Redacția Iași: str. Cuza Vodă nr. 2

REPERE ISTORIOGRAFICE CULTURAL-MOLDOVENE

-POSTFAȚĂ-

1. Aria de răspândire a ziarului, revistei, TvV online.

Nu putem delimita exact rolul fiecăreia dintre aceste mijloace de presă întrucât televiziunea Vaslui a deschis multe bariere, surprinzând prin existență, profesionalism și mai ales prin rezultate jurnalistice pe oriunde promotorul său a pășit cu îndrăzneală (interviuri cu 9 președinți de stat nu e de ici de acolo). Nu putem determina exact rolul ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău-Galați care a pătruns, din 1996, nu numai în zona formată din aceste județe ci în medii culturale, sociale, politice și în multe cercuri, persoane, cenacluri din lume. A avut permanent pagina culturală în componență și s-a bucurat de bună primire. Inițial ziarul a fost „scripta manent”, documentul nepierisabil pentru ceea ce s-a difuzat prin televiziune și cele 2 posturi de radio, dar și-a avut rolul său distinct în promovarea jurnalismului cultural.

Autoritatea Grupului vasluian s-a consolidat prin îndrăznețea și calitatea revistei Meridianul Cultural Românesc care înglobează astăzi producții spirituale ale creatorilor din 4 continente, 32 de țări, și colaborări cu Cercuri și Cenacluri literare din Australia, Anglia, Canada, Elveția, Italia, Israel, România, SUA, Germania, Noua Zeelandă, Maroc, Republica Moldova, ș.a. Este expresia matură a jurnalismului cultural ca o nișă atractivă pentru creatorii de pretutindeni.

Nu se poate neglija nici opera personală a directorului grupului care, în afara celor 67 de cărți tipărite, cuprinde îndrumarea publicațiilor, managementul și susținerea logistico-financiară, ca încă o dovadă sigură și reală de valoare, prestanță, autoritate.

2. Scurt „inventar” al colaborărilor și colaboratorilor.

Trebuie să constatăm (ca precizare) că vorbim foarte puțin despre numele mari din arealul românesc și încercăm relevarea contribuțiilor de peste hotare, chiar dacă acești creatori sunt, în general, tot români... diasporeni (stabiliți definitiv în străinătate). Este atragerea valorilor relevante dintre granițele limbii române, pentru spiritul românesc, ca vajnici luptători pentru limba română, metafora și complexitatea sa.

Scriitorii basarabeni pot deschide o listă cu academicieni (Mihai Cimpoi, Nicolae Dabija, Valeriu Matei, Vasile Șoimaru), președinți de Stat ca Mircea Snegur, P. Lucinschi, scriitori recunoscuți de peste Prut ca N. Mățeș, muzeograful din Orhei-Bolat, Leova etc.

Din Canada cu „Destinele (ei) literare” i-am publicat pe Alex Cetățeanu (mare suflet de român), George Filip, Codruța Marin, Valeriu Cercel...

Recent eminescologul Adrian Sahlean și mulți alții de pe cuprinsul Statelor ne arată că prețuirea limbii post materne rămâne icoană sfântă și care alină acel „dor neîmplinit/copil al suferinței”.

Din Australia Ben Todică răzbate ca un fior tainic și pătrunzător cu selecțiile sale din tot ce i se trimite de pretutindeni. Clipurile sale rămân modele ale genului iar comunicarea cu plaiurile românești este emblematică și greu-greu comparabilă.

Gruppo Scriviammo este de neegalat, pentru că Doamna Daniela Stracamore ne trimite creații și nume de top, mai multă poezie (și poete) a căror traducere e asigurată de Rodi Vinău, a cărei muncă n-o putem aprecia îndeajuns pentru că e complexă, complicată, valoroasă, unică. Colega noastră Gabriela Ana Balan ne ajută mult printr-o legătură strânsă pe net cu acest valoros grup. Această poetă reprezentativă pentru M.C.R. este publicată în Italia, ca și mulți alții.

(continuare în numărul următor)

(fragment din cartea în curs de apariție:

Reperes istoriografice cultural-moldovene/MARIN 85)

Dumitru V. Marin

Stimate Domnule
Prof. dr. Dumitru V. Marin,
am primit cu mare bucurie Meridianul nr. 1 / 2026, intrat
în cel de al 11-lea an al apariției!
Bucuria mi-a fost dublată, ba chiar și mai mult, de
faptul că , în ciuda unor situații potrivnice cu care vă
confrunțați, spre regretul nostru, de ceva vreme, Dumitru
V. Marin merge înainte, fiind liderul cultural și spiritual
al Vasluiului, al țării întregi, cu largi ecouri reverberate
peste meridianele mapamondului.
La Mulți Ani înainte, cu sănătate și optimism, puși
ca întotdeauna la temelie culturii vasluiene și românești!
Personal, mă pregătesc pentru cea de a 85-a
aniversare a Dv. la care, mă rog la Dumnezeu, să vă pot
fi și de astă dată alături.

Cu prețuire, M. Caba

Filiala UZPR Vaslui
Organizează

Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Marți 28 aprilie 2026:

- lansarea cărții: **Reperes istoriografice cultural-moldovene/Marin 85**
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

Cuprins:

/Ora de istorie pag. 2

/Cronica săptămânii pag. 5

/Cultură-Umor pag. 8

/Colțul de poezie pag. 10

/Publicitate pag. 11

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ora de istorie

ISTORIA ÎN IMAGINI

de la holocaust la comunism

Capturat la Stalingrad, 1942 - Scăpat din Siberia, 1955

(sursa foto: Quora.com)

Privirea unui soldat - 1943

(sursa foto: SnapshotofHistory)

**Până la data de 10 aprilie ac
primim materialele pentru revista
Meridianul Cultural Românesc nr. 45**

WWW ♦ TVV ♦ RO

Teatrul: oglinda eternă a experienței umane

În fiecare an, la 27 martie, lumea scenei celebrează Ziua Mondială a Teatrului, un moment dedicat uneia dintre cele mai vechi și fascinante forme de expresie artistică. Cortina simbolică se ridică, de această dată, nu pentru un spectacol anume, ci pentru a evidenția rolul acestei arte în viața culturală și spirituală a societății.

Instituită în 1961, la inițiativa Institutului Internațional de Teatru, această zi reunește artiști și spectatori din întreaga lume într-un demers comun de reflecție asupra capacității artei dramatice de a exprima, interoga și înnobila experiența umană. Cu acest prilej, o personalitate marcantă a culturii universale redactează mesajul oficial al sărbătorii, tradus în numeroase limbi și citit înaintea spectacolelor de pretutindeni. Prin acest gest simbolic se reafirmă forța teatrului de a comunica dincolo de granițe geografice, culturale sau lingvistice.

De peste două milenii, teatrul însoțește istoria oamenilor, reflectând frământările, aspirațiile și marile întrebări ale existenței. Această formă de expresie reunește cuvântul, gestul, muzica și mișcarea, transformând spațiul scenic într-un loc al emoției și al meditației. Spectatorii pot râde sau plânge, pot contempla sensurile vieții și pot descoperi universuri și destine diferite de propria experiență.

Prin natura sa, arta scenică aduce în prim-plan conflicte esențiale ale existenței, iar publicul devine martor și participant la momente care dezvăluie atât bucuriile, cât și tragediile vieții. Spre deosebire de alte arte, reprezentarea prinde viață în întâlnirea directă dintre actor și privitor, iar energia scenei și reacțiile sălii transformă fiecare spectacol într-un moment unic.

Originile teatrului se află în Grecia antică, unde, în secolul al V-lea î.Hr., această artă a dobândit o structură clară și un rol central în viața cetății. La Atena, punerile în scenă făceau parte din marile sărbători dedicate zeului Dionysos și erau organizate sub forma unor concursuri care durau mai multe zile.

Teatrele erau construite pe versanții dealurilor, iar forma lor semicirculară oferea o acustică remarcabilă. Spectatorii stăteau pe trepte de piatră, iar vocile actorilor se auzeau până în ultimul rând al amfiteatrului. Actorii purtau costume stilizate și măști care accentuau expresivitatea personajelor și permiteau interpretarea mai multor roluri de către aceeași persoană.

Atunci s-au afirmat marii tragedieni ai Antichității: Eschil, Sofocle și Euripide, ale căror opere au pus bazele dramaturgiei europene. În domeniul comediei, Aristofan s-a remarcat prin satire pline de spirit și observație socială. Piesa sa „Norii” este adesea inclusă în festivaluri de teatru grecesc, precum cel de la Epidaur, unde regizorii contemporani îi oferă uneori interpretări cu sens politic actual. Și în prezent, aceasta este jucată în teatre reconstruite după modelul vechilor amfiteatre, oferind publicului umorul și reflecțiile Atenei de odinioară.

În perioada romană, arta dramatică a fost puternic influențată de modelul grec, însă reprezentațiile aveau mai ales rol de divertisment. Dramaturgi precum Plaut și Terențiu au adaptat teme și structuri din comedia greacă, iar tragediile lui Seneca au exercitat o influență importantă asupra evoluției vieții teatrale europene.

După prăbușirea Imperiului Roman, teatrul european a intrat într-o perioadă de declin. În Evul Mediu, spectacolele dramatice au supraviețuit mai ales sub forma misterelor și a pieselor religioase prezentate în cadrul ceremoniilor bisericești sau al sărbătorilor populare.

O nouă epocă de strălucire începe odată cu Renașterea, când interesul pentru cultura Antichității a determinat revitalizarea scenelor europene. Italia devine unul dintre principalele centre ale culturii renascentiste, urmată de Spania și Anglia. În această perioadă se afirmă dramaturgi importanți, între care Miguel de Cervantes, Lope de Vega și Christopher Marlowe.

Apogeul perioadei renascentiste este reprezentat de opera lui William Shakespeare, ale cărui tragedii și comedii au devenit repere esențiale ale literaturii universale. În secolul al XVI-lea apare și Commedia dell'arte, o formă teatrală bazată pe improvizație și pe personaje tipice. În epoca clasicismului francez, arta scenică cunoaște o remarcabilă afirmare prin creațiile lui Pierre Corneille, Molière și Jean Racine, autori care au definit regulile dramaturgiei clasice și au explorat teme majore ale existenței. Influența acestei orientări estetice a modelat evoluția ulterioară a teatrelor europene, pregătind terenul pentru apariția romantismului și a realismului.

În secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, producția teatrală reflectă transformările profunde ale societății. Dramaturgi precum Johann Wolfgang von Goethe, Friedrich Schiller sau Carlo Goldoni contribuie la modernizarea scenei, iar noile direcții artistice aduc în prim-plan teme inspirate din viața socială și frământările epocii.

În spațiul rus, dramaturgia realistă este ilustrată de autori precum Nikolai Gogol și Anton Pavlovici Cehov, ale căror piese analizează cu finețe psihologia personajelor și contradicțiile societății.

Bibliografie:

Istoria teatrului universal. Ovidiu Drimba. București: Vestala, 2007. Istoria teatrului universal. vol. 2, Clasicism, Romantism. Ileana Berlogea. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1981. Istoria teatrului românesc. Mihai Vasiliu. București: Albatros, 1972.

Bibliotecar, Luciana Macovei
(continuare în numărul următor)

Teatrul antic al portocalei Provence 2007

(sursa foto: Wikipedia)

... 3 proprietăți vasluiene:

- **Dimitrie Cantemir** cu care se împăunează istoria locală;

- **Constantin Tănase** care nu e tatăl Festivalului Umorului (pe care l-am făcut noi), ci, un mare artist bucureștean. Teatrul de revistă i-a datorat multe trepte în evoluție. Emblemă de răs... care nu ne face de răs.

- **DVMarin**, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Dimitrie Cantemir a crescut la Constantinopol și a migrat în Rusia; Născut într-o comună, **Constantin Tănase** a înobilat capitala și țara cu ta-lentul său. **Dumitru Marin** cel mai important reprezentant cultural din ultimii 53 de ani, s-a născut la Giurgioana-Bacău, dar opera lui a ajuns în 32 de țări, singurul care a muncit în și pentru Vaslui.

Și alții care-s mai reprezentativi, tot adoptați sunt.

Mândria vasluienilor pare destul de feștelită!!!

Dumitru V. Marin

În ziarul Meridianul a început publicarea în serial a noului volum „Cotitura... de la Cotul Donului” de prof. dr. Dumitru V. Marin

COTITURA...**DE LA COTUL DONULUI**

(sau, locul de unde a început schimbarea lumii)

Război - dragoste - tragedie - istorie - viață

Timpuri în momente alternative

(continuare din numărul trecut)

E. Războiul a trecut;

au rămas lipsuri, foame ...comuniști

d'. Mărturie târzie: Dumești - Vaslui/21.05.2019.

Primăvară, verdeață, florile salcâmului stau să crape, lângă biserica din Dumești Vechi, aflată în reparații, cu schele care-o înconjoară sever. Mai mulți enoriași sunt primprejurul ei de sărbătoarea Sf. Împărați, Constantin și Elena. 2019. Mă apropii de un mai vârstnic nebărbierit și parcă în mare suferință.

- Ce faceți azi, aici, la mormântul... cui?

- Apăi, domnule, mă rog pentru tatăl meu Ion Rotaru, că tare s-a mai chinuit, aproape 20 de ani. N-am cuvinte să vă povestesc ce greu a fost.

- Cât era de bătrân, și, oare ce păcate a avut ?

- Eu cred că a purtat o povară de pe timpul Războiului, de pe la Odessa, unde l-a trimis frontul cu trupele românești... să nu mă întrebați prea multe, că nu mai știu. Dar din ce povestea bătrânul la un pahar de vin, când era mai în putere, vă pot istorisi câte ceva.

Mă înarmează cu răbdarea reporterului și-l ascult pe fiul fostului combatant pe frontul de est.

... bătrânul meu era un om voinic, îi plăcea sprijul, femeile, se dădea mare. Ca soldat era, cred, apreciat și conștiincios. A fost trimis să scripuiască niște găini într-un sat de pe lângă Odessa, pentru că ai noștri mureau de foame și atunci se orientau și ei. Erau interzise actele împotriva populației din teritoriile ocupate, furturile. Am uitat numele staniței.

Era pe vreme de seară, gata să se întunece, pentru ca să poată fugăsi păsările mujăcilor, că erau ruși, sau ucraineni, mă rog, dușmani în război.

Au bătut la ușa unei case, au cerut de mâncare de la o femeie frumoasă a dracului, au fost primiți și ospătați bine, bine toți trei. La un moment dat Rotaru o ciupi de fund pe Olga și ea se lăsă repede în brațele lui, părea că chiar vrea, deși eu azi judec așa, sub amenințarea armei,, oricine, vrea”. Cei doi au ieșit pe o prispă afară și Rotaru își satisfăcu îndelung poftele cu femeia. S-a liniștit, dar după un timp i-a venit iar, și, iar pe ea. A observat că era însărcinată dar tot a mai frecat-o un timp. La un moment dat femeia lovită cumva, acolo jos, de bărbat, l-a lovit în boașe.

Niciodată n-a putut să-și explice cum după ce a beneficiat de trupul și ospitalitatea ei, s-a năpustit cu baioneta și... se mai și lăuda apoi, în sat:

- Uite-așa i-am scos copilul din ea cu baioneta... și învățea baioneta în aer ca pe o furculiță cu friptură... Așa cum eu, niciodată n-am să pricep actul sadic deucidere a unei femei cu care te-ai și culcat. Să știți, că de la un timp, după ce a făcut vierme la picior avea insomnii și regrete. Din cauza asta a fost părăsit de nevastă, n-a avut copii, a murit neomeneste. Iaca, mai plătim și noi după el... Doamne iartă-ne!

Ion Brișcaru: „pedeapsa, vine oricum, chiar mai târziu, dar, vine”

Tatăl meu povestea că un concetățean de-al nostru se purta urât tare cu oamenii din Rusia ocupată de noi și de nemți. Gheorghe a Frăsânei a ochit încă de cu ziuă o gospodină din apropiere de Klețkaia, așa

că seara a năvălit pe ea, a siluit-o, i-a luat și ce mai avea prin casă de mâncare. Femeia, ce să zică în fața zdrăhonului cu pușcă ? Nici nu se înțelegeau din vorbe, așa că mai totul a fost pe mușește, omul s-a repezit lacom și violent peste ea de mai multe ori. Numai că i-a căzut în pat și numărul matricol de la gât pe care-l purta orice militar. A scăpat din război.

S-au întors vremurile, războiul, sovieticii. Ba chiar începuseră să se liniștească treburile. Într-o zi poposește acasă la Gheorghe un grup de rusnaci, spun de pe unde sunt, sunt primiți ca pe la moldoveni, iar după un număr de pahare un sovietic scoate acel număr matricol, îl întreabă dacă a fost al lui, așa e, ce mai spui, să mai bem un pahar... Câtiva din grup vorbeau moldovenește.

- Să trăiți, tovarăși... încercă românul.

- Net, tavarîșci, tââ, criminal... .

Fără prea multe vorbe, l-au pus să-și sape groapa, l-au împușcat și l-au rostogolit în ea, l-au acoperit, au plecat, au tot plecat, fără multe vorbe. Mai toți au crezut că a plecat cu ei, dispărut atâta vreme...

Urmașii lui Gheorghe a Frăsânei i-au descoperit oasele exact după 7 ani...(refăcut)

e. La Lungani-Iași Ghiță Tezu

Am să vă citesc câteva cuvinte despre această zi Sfântă de înălțare.

„Ziua eroilor reprezintă o zi importantă în conștiința noastră, care ne definește ca națiune în comunitatea europeană. România a fost prima țară care, prin decrete de legi, în 1920 a asociat comemorarea eroilor români cu Ziua Înălțării Domnului. Astfel în această zi sunt pomeniți toți cei care prin suferința și prin jertfa lor din toate timpurile și în toate locurile au constatat idealurile de unitate, libertate și demnitate ale poporului român, ale creștinătății și Europei.”

Din cuvântul unui oficial trimis la adunare să vorbească despre eveniment.

Reporter: Vă urez o zi frumoasă și ne bucurăm să vă vedem azi, în zi de înălțare. Hristos s-a înălțat. În ce an te-ai născut dumneata, domnul Tizu Gheorghe?

Intervievat: Adevărat s-a-nălțat. M-am născut în 1928. La data de 29 mai.

R: Deci, în timpul războiului erai mărișor. Mi-ai spus că aici, pe aceste dealuri pe timpul războiului era amplasată o antiaeriană. Ce s-a întâmplat în acel timp?

I: Pe acest deal, era o perdea de spini și pe dealul de lângă noi era amplasat o antiaeriană. De acolo a fost trimisă o bombă în sat. În sat erau un grup de ruși pe atunci și bomba a căzut exact în mijlocul lor. Stăteau toți adunați și jucau cărți când s-a întâmplat aceasta. Unii au fost sfârtecați pe loc, alții au murit mai târziu. Unul a fugit cu falca sfârtecată și a ajuns la noi pe prispă. A murit acolo. Tata l-a îngropat la noi în grădină, într-un șanț unde ne adăposteam și noi de bombe. Și după vreo lună, tata a zis: „Hai măi să-l ducem și noi de aici la biserică. Și l-am pus în căruță, învelit în hainele lui militare iar la biserică l-am îngropat. La biserică, sus pe deal”.

(continuare în numărul următor)

aparitii

tipografice...

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Din viitorul număr MCR...

-fragmente-

La rubrica traduceri,
Meridianul cultural și Poezie

Adriana Dandu
Adriana Pedicini
Ana Ardeleanu
Angela Donna
Carmen Secere
Daniel Daian
Egle Bolonegsi
Erika Bloj
Filippo Crucillà.
Florica Bațu Ichim
Gabriela Ana Bălan
Ildi Șerban
Violeta Pintea
Angela Kosta
Ivan Pozzoni
Simona Șerban
Lăcrămioara-Iolandina Ivan
Mircea Dorin Istrate
Al.Florin Țene
Alesia Stoian
Veronica Rusu-Bucico
Angelica Manole
Dorin Ionel
Mimi Rotariu
.....etc.....

Din volumul: **Autograf pe univers/
Povestea cărbunelui (vol 2)
Povești din țara mineritului**

.... În mină, nicio scăpărare, nici un
chibrit nu trebuie să lumineze deoarece
groaznice catastrofe se pot dezlănțui. Din
cauza gazului metan și de la praful de
cărbune, nu mai aveai nici o scăpare!

În Valea Jiului, la Lupeni, în anul
1922 și-au pierdut viața 82 de mineri. La
multe alte mine, printre care Petrila,
Lonea, Vulcan s-a întâmplat la fel, au fost
explozii și surpări. Au existat boli în 1906
precum antracoza, silicoza. Când minierii
au cerut 8 ore de muncă, au fost bătuți.

În perioada 1919-1920, munci-

torii mineri din Valea Jiului au făcut greve
pentru drepturile lor.

În 1929 gloanțele jandarmilor au
închis gura minerilor. În 1932, salariile
minerilor au fost reduse și ziua de muncă
s-a prelungit până la 12 ore.

După 23 august, minerilor li s-a
îmbunătățit viața, iar războiul și seceta au
lovit țara noastră.

Gheorghe Mavrichi

**Mihail Drumeș – una dintre figurile
populare ale prozei românești din pe-
rioda interbelică**

Mihail Drumeș (pseudonimul lit-
erar al lui Mihail V. Dumitrescu; 26
noiembrie 1901, Ohrid – 27 februarie
1982, București) reprezintă una dintre fig-
urile populare ale prozei românești din
perioada interbelică și postbelică tim-
purie. Romancier, dramaturg și autor de
proză scurtă, Drumeș s-a impus printr-o
literatură accesibilă publicului larg,
dominată de teme sentimentale, de probl-
ematica adolescenței și de analiza
psihologică a relațiilor umane.

Mihail Drumeș s-a născut la 26
noiembrie 1901 la Ohrid, în Imperiul
Otoman (astăzi în Macedonia de Nord),
într-o familie de origine aromână....

Al.Florin Țene

Cronică de eveniment

Mihaela Băbușanu

....Scriitoarea Mihaela Băbușanu, din
Bacău, născută la Băbușa/Băcești, pe
plaiurile Vasluiului, propune cititorilor un
nou volum de poezie, de această dată ded-
icat formei haiku. Cartea a apărut la Edi-
tura PIM din Iași, în iunie 2025, și a fost
lansată în cadrul evenimentului Japonia –
departe, aproape, ediția a VII-a.....

**Radu Botiș sau meditația poetică de-
spre destin, libertate și limitele
cunoașterii de sine**

Volumul de poezie „Taina porun-
cilor” editura „Casa Cărților”, Baia Mare,
2026, director Flaviu Claudiu Mihali,
semnat de Radu Botiș, reprezintă o lu-
crare lirică profund reflexivă, structurată
în trei părți distincte, unite printr-un fir
tematic comun: căutarea sensului

existenței umane în raport cu valorile
morale, credința și întoarcerea la interio-
ritatea sufletului. Prin teme abordate și
simbolistica utilizată, autorul construiește
un parcurs spiritual ce pornește de la re-
alitatea socială tensionată și ajunge la
liniștea regăsirii interioare.

De altfel în prefața volumului,
numită simplu și sugestiv în același timp
„Auto(reflecție)” autorul Radu Botiș ne
atrage atenția că: „...volumul poate fi citit
ca o cartografie lirică a unei căutări inte-
rioare...”

Gelu Dragoș, UZPR

Nectarie - o istorie în 100 de rânduri

Se petrecea, din când în când, în
mijlocul unui sat la fel de apatic precum
toate satele din țara, ori, poate, din lumea
asta mare. Îmbrăcați de bun ori în haine
prăfuite de lucru, mai grăbiți ori mai
relaxați, asta după ce au poposit la vreun
bar, trecătorii - tineri, vârstnici sau copii,
mergând pe jos, pe biciclete, în mașini sau
în căruțe, la pasul obosit al calului, în-
torceau capul și priveau îndelung, curioși.
Puteau vedea o mână de oameni adunați
în fața căminului cultural, care discutau,
râdeau, fumau. În acest grup se remarcă
prin prezența sa impunătoare domnul Ioan
Mugurel Sasu, consătean pe care multă
lume îl cunoștea. Atunci, unii zâmbeau
rostind, poate, ironic: „Se-ntâlnesc iară
scriitorii!”. Grupul se muta înăuntru,
urmat pentru oarece vreme de câțiva
întârziți, cu pași grăbiți. Aceste întâlniri
se țineau cu regularitate, aș putea spune
chiar, cu sfințenie, în fiecare ultimă zi de
marți din lună, la orele 17, indiferent de
anotimp sau de vreme. ....

Marian Călinescu

**MEMORANDUL ROMÂNILOR DIN
TRANSILVANIA**

– acțiune și represie

Lupta pentru eliberare națională
și făurirea statului național unitar român,
la 1918, au reprezentat condiții indispen-
sabile pentru evoluția ascendentă a
societății românești.

Radu Botiș

...etc...

AUTORITATEA

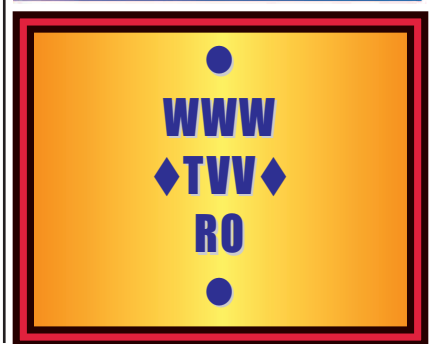
Angelica Manole

**DESCULȚ
PRIN PRAFUL
VREMURILOR**

Stiu că iubii istoria, știu că iubii
fumeșul și căștile, pătrunși. De
aceia, vă doruiesc cu mult drag
și necunoscutul un câmp de
istoria locuitorii noștri, pentru
neibor.

cu desulbă consideră,
scriu pînă
Iasi, 2024
Angelica Manole

AAUTOGRAFELOR

Horoscopul lunii

<p>Berbec (21 mar - 20 apr) Luna martie este o lună plină de surprize plăcute pentru tine.</p>	<p>Taur (21 apr - 21 mai) Trecutul te macină. Dar mea culpa nu aduce bani.</p>	<p>Gemeni (22 mai - 21 iun) Martie este pentru dumneavoastră o lună plină de promisiuni</p>	<p>Rac (22 iun - 22 iul) La sfârșit de lună și se vor dubla veniturile. Și joburile...</p>	<p>Leu (23 iul - 22 aug) Nu întodeauna și se în- deplinesc presimțirile. Dar ai grijă de sănătate.</p>	<p>Fecioară (23 aug - 22 sept) Ai trecut cu greu de necazuri mărunte, acum ai în față un an plin.</p>
<p>Balanță (23 sept - 22 oct) Te așteaptă un drum nou în viață, noi de- schideri.</p>	<p>Scorpion (23 oct - 21 nov) Uneori depășești prob- lemele majore, dar nu ig- nora amănuntele.</p>	<p>Săgetător (22 nov - 20 dec) Luna aceasta vei obține foarte mulți bani dar munca ta va fi pe măsură.</p>	<p>Capricorn (21 dec - 20 ian) Ești într-o stare de bine, nu trebuie să-ți mai faci problemele din trecut.</p>	<p>Vărsător (21 ian.- 20 feb.) După iarna trecută ești anchilozat. Nu și-ar strica puțină mișcare.</p>	<p>Pești (21 feb. - 20 mart.) Ești pe punctul de a ieși dintr-o criză financiară. A fost greu.</p>

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

BUCOVINA NESUPUȘILOR

-fragment-

...Volumul istoric Republica nesupușilor se substituie unei proze de suflet pe care am dedicat-o în mod special ținutașilor din Ocolul Câmpulungului Moldovenesc și neamului românesc în general, fiind călăuzit de mesajul savantului Nicolae Iorga: „Bucoveninii care vor ceti această carte se vor încălzi de dânsa și vor culege învățătură”. Aflată într-un anonim tabu, părăsită și pierdută în negura vremurilor comuniste, am încercat să scot la lumină această scriere de istorie a Bucovinei, „țara care cuprinde templul de glorie al moldovenilor”, după părerea lui Nicolae Bălcescu, cu curaj și sinceritate. Nu găsesc cuvintele potrivite pentru a-mi arăta recunoștința din toată inima pământului sfânt al Bucovinei natale, pe care Mihail Kogălniceanu o considera „Cea mai frumoasă parte a Moldovei, cu Câmpulung, vechea republică română, cu Suceava, capitala domnilor eroi, cu cele mai renumite și mai bogate mănăstiri, cu Putna, păstrătoarea oaselor lui Ștefan cel Mare”. Vreau să cred că m-am alăturat militantului unionist, prim ministru și membru al Academiei Române, Ion Nistor, care consemna în lucrarea sa de sinteză „Istoria Bucovinei”, că aceasta reprezintă: „O datorie de conștiință față de țara mea de origine, și pentru binele și propășirea căreia am închinat cea mai bună parte a vieții și activității mele”. Urmând exemplul poetului Nichita Stănescu, care a declarat: „De-aș mai trăi o viață, m-aș naște în Bucovina”, afirm și eu că, atunci când va fi să fie, m-aș naște a doua oară!, tot în Bucovina!

Ocolul Câmpulung este o „palmă” de pământ românesc, care după aprecierea cărturarului moldovean Dimitrie Cantemir din Descriptio Moldaviae cuprindea 15 sate care formau un fel de republică, cu munteni liberi, nesupuși unor stăpâni locali, cărora vechii voievozi și domni le respectau libertățile și drepturile, care plăteau dările după cum voiau ei și care erau paznici la hotarele Moldovei. Acest teritoriu de nord-vest al vechii Moldovei de dinainte de anul 1774, a făcut parte din provincia istorică Bucovina de după 1774, aflată sub pajura imperială a împărătesei Maria Tereza și a împăratului Franz Joseph I, și este o parte a spiritualității românești, așa cum și-a propagat marele istoric Nicolae Iorga ideea, conform căreia: „Granițele neamului românesc se află acolo unde se termină spiritul românesc, simbolurile sale, precum mănăstirile Voroneț, Sucevița, Moldovița, Humor, Dragomirna și Putna, cultura populară din creația folclorică, susțin fără echivoc existența unei culturi unitare în spațiul de la est de Carpați”. De la formarea statului Moldova, din 1359, până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, nici o putere politică nu a pus în discuție unitatea teritorială a Moldovei. Aflată sub suzeranitate turcă, Moldova a fost nevoită să cedeze partea sa de nord-vest la 7 mai 1775, în favoarea Casei de Habsburg după războiul ruso-turc, încheiat prin pacea de la Kuciuk-Kainargi din 24 iulie 1774, teritoriu numit întâi Moldova austriacă și apoi Bucovina, în ideea de a stabili legătura cu Galiția, luată de la polonezi în 1772. Pentru îndrăzneala de a fi protestat împotriva acestei cedări din trupul Moldovei, domnitorul moldovean Grigore Ghica-Vodă va fi decapitat din ordinul sultanului, în ziua de 1 octombrie 1777.

Evocat de prințul și cărturarul Dimitrie Cantemir în opera sa Descrierea Moldovei (1716), Ocolul Câmpulungului este catalogat drept republică a nesupușilor, pentru firea aprigă a băștinașilor, neîngăduind domnilor să le pună dări, făgăduind singuri dajdie voievodului pentru că „nu se pricep la meșteșugul pământului cu sapa, fiindcă în munții lor nu au astfel de țarini și toată munca lor este păstoritul oilor”. Ținutașii Obcinilor bucovinene din cele 15 sate, de la Vama și până la Vatra Dornei, au rămas statornici păstori, tăietori de lemne sau muncitori în minele de cărbune ori de cupru. Republica independentă Câmpulung Bucovina a făcut parte din Moldova independentă a lui Bogdan I, apoi, din 1387, a trecut sub suzeranitatea Regatului polonez, din 1514 sub cea a Imperiului Otoman, pentru ca, din 1769, să treacă sub suzeranitatea Imperiului Țarist, până în 1774, când ajunge sub stăpânire austriacă 144 de ani, până la 28 noiembrie 1918, când se unește cu Regatul României și cu provinciile românești: Basarabia, Transilvania, Banatul, Maramureșul, Sătmarul și Crișana, alcătuind România Mare. Din moși-strămoși, țararii s-au folosit liberi de păduri, de fânețe și de pășuni, pe care le-au avut în stăpânire personală pe vecie, respectând legile nescrise ale obștii, care au fost apărute cu sfințenie. Țararii nu au depins de nimeni, ei fiind oameni liberi sau răzeși, trăind în raporturi de egalitate, până la începutul secolului al XVIII-lea, când încep diferențierile sociale ca urmare a acaparării unor pământuri din proprietatea unor nevoiași.

SORIN COTLARCIUC

Cu gratitudine,

cărturarului vasluian, Dumitru V. Marin,
la împlinirea matusalemiceii vârste de 85 de ani.

Omagiile mele maestrel!

(textul integral va apărea în nr. 45 al revistei MCR)

WWW.TVV.RO

COMUNICAT DE PRESĂ

Informare privind schimbarea categoriei de folosință a terenurilor agricole situate în extravilan

Direcția pentru Agricultură Județeană Vaslui informează cetățenii și autoritățile administrației publice locale că, în vederea aplicării unitare a prevederilor Ordinului M.A.D.R. nr. 387/2019, ale Legii fondului funciar nr.18/1991, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale O.U.G. nr.34/2013 privind pajiștile permanente, schimbarea categoriei de folosință a terenurilor agricole situate în extravilan se realizează exclusiv în condițiile legii.

Astfel, schimbarea categoriei de folosință se aprobă:

- prin decizia directorului direcției pentru agricultură județeană, pentru suprafețele de până la 1 ha inclusiv;
- prin decizia structurii de specialitate din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru suprafețele de peste 1 ha.

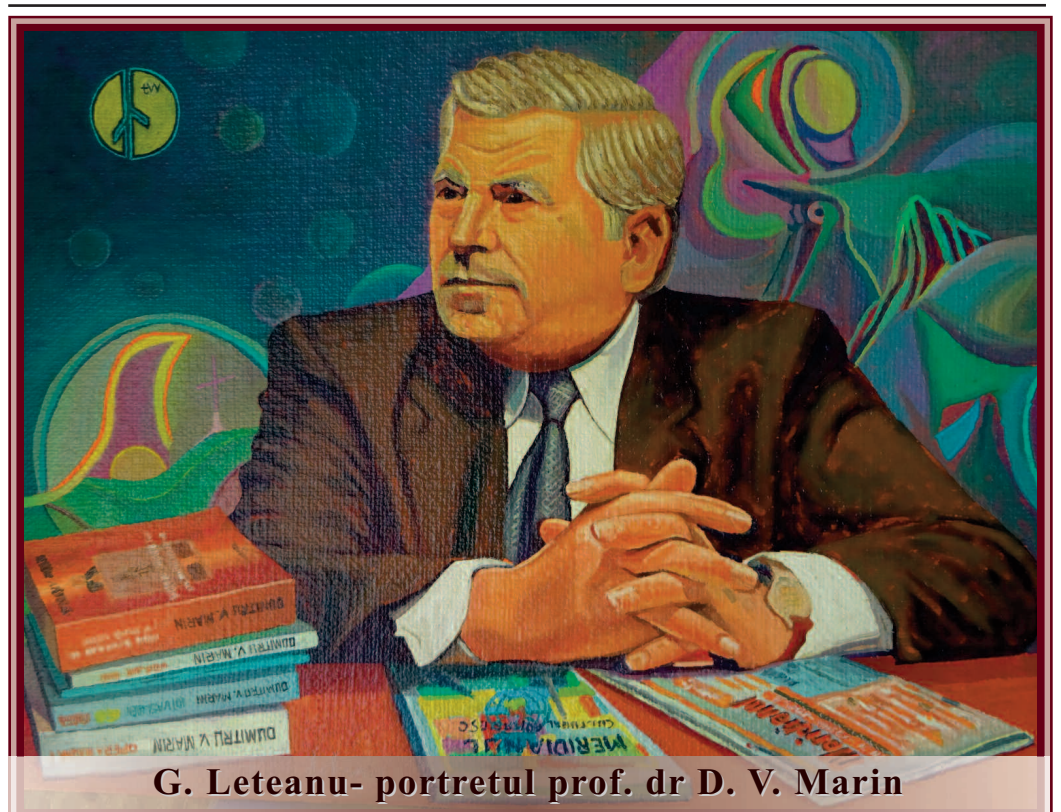
În cazul plantațiilor pomicole sau viticole care nu mai există, schimbarea categoriei de folosință se poate realiza fără autorizație de defrișare, în condițiile legii, pe baza procesului-verbal de constatare întocmit în teren de reprezentanții instituției.

Documentația necesară include, în principal: cererea beneficiarului, acte de identificare sau înregistrare, acte de proprietate sau deținere, memoriu justificativ, extras de carte funciară, plan cadastral vizat, studiu pedologic, precum și alte documente prevăzute de legislația în vigoare.

Efectuarea de schimburi de terenuri și a schimbării categoriei de folosință a terenurilor de la superioară la inferioară, precum și folosirea definitivă sau temporară a terenurilor agricole și silvice în alte scopuri decât pentru producția agricolă și silvică constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru persoanele fizice, respectiv, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei pentru persoanele juridice.

Direcția pentru Agricultură Județeană Vaslui recomandă respectarea cadrului legal aplicabil, în vederea evitării situațiilor de neconformitate.

Director executiv,
Ing. Gigel CRUDU

D.V. Marin este astăzi TEZAURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

În ghiarele represiunii Memorialul doctorului Valeriu Lupu

(continuare din numărul trecut)

Trista experiență studentescă

În general, pentru ofițer și sistemul în care acesta lucra, individul cu problemele lui nu conta câtuși de puțin. Însăși formația și educația lor era fundamentată pe faptul că în orice persoană se poate ascunde un dușman, un infractor sau orice altceva care trebuia anihilat, dacă nu chiar lichidat. Odată ajuns în vizorul lor, rămâneai o persoană suspectă pentru toată viața, iar noțiunea de drepturi și libertăți fundamentale le erau cu totul străine. Valoarea făcuse solicitarea pentru pașaport în luna mai, cu intenția de a pleca în concediu în luna august, pentru că intuia că obținerea pașaportului va dura mult, iar timpul părea suficient și pentru cei care încercau să-i împiedice plecarea.

Prima observație pe care Valoarea a făcut-o în anturajul său, a fost o anumită rețineră în a aborda orice fel de discuție pe tema occidentului, unde până atunci discuțiile erau libere și de regulă nefavorabile situației în care se afla țara. Frustrările generate de restricțiile cotidiene la căldură (dimineața și seara doar câte două ore), întreruperea curentului electric (două ore seara), raționalizarea benzinei și carburanților în general (20 de litri/lună), raționalizarea alimentelor pe bază de cartelă care erau în plină desfășurare, încetaseră de a mai fi subiecte de discuție.

Valoarea, prietenos de felul lui și dispus la orice acțiune în cadrul colectivului, s-a trezit dintr-o dată oarecum izolat, situație care a creat o stare de suspiciune reciprocă, el ca subiect de supraveghere cu care nimeni nu dorea să aibă de a face și ceilalți încolțiți de teama că ei înșiși ar avea de suferit, majoritatea dintre ei fiind chestionați în calitate de colegi și probabil parte dintre ei ca informatori implicați în actul delațiunii, pentru că trebuiau să întocmească note informative.

Cel mai grav era faptul (avea să afle mai târziu) că în marea lor majoritate, la întrebarea dacă pleacă, s-ar mai întoarce (?), au răspuns cu un categoric nu; nu se va întoarce în țară, având în vedere spiritul vremii, necazurile vremii cu lipsa totală de orizont și notorietatea pe care o avea ca profesionist.

Atmosfera devenise destul de grea și apăsătoare. Nu se puneau întrebări, discuțiile aprinse cu tentă politică altădată, încetaseră cu desăvârșire, securistul spitalului, care avea un birou în cadrul administrației, chestiona și întocmea rapoarte despre fiecare din cei care interferau cu Valoarea. Și întâlnirile lui cu ofițerul care îl supraveghea deveniseră mai frecvente, aproape săptămânale, subiectul fiind problemele la zi, relațiile cu tatăl său, corespondența cu el (de fapt censurată de ei) și indirect sugestia de a renunța la plecare, pe care Valoarea o respingea categoric.

La aproximativ o lună de încercări, din lipsă de rezultate, s-a trecut la următoarea etapă care însemna supraveghere continuă prin mijloace tehnice moderne și acțiuni provocatoare. Supraveghere însemna înregistrarea tuturor mișcărilor din preajma blocului în care locuia, care se făcea dintr-un apartament aflat la același nivel în blocul de vis-a-vis, între ele fiind amplasată centrala termică a cartierului. Ca vizibilitatea să fie perfectă, un platan care se interpunea a fost tăiat, iar de la apartamentul cu pricina se vedea luminița roșie a unui led, probabil al aparatului de supraveghere.

Vecinii deveniseră și ei mai tăcuți, nu puneau întrebări, dar se citea pe chipurile și comportamentul lor o anumită rețineră, probabil din cauza întrebărilor care li se puneau. Nici saluturile celor care îl mai prețuiau (pe atunci asta însemna mult), nu mai aveau acea doză de respect de altădată. Încet, încet Valoarea devenea un

paria pentru colectivul în care lucra sau cartierul în care trăia. Până și copiii (doi băieți de școală) li s-a părut suspect că parte din colegii lor nu se mai jucau cu ei, iar unii întrebau la modul direct; vreți să plecați în America? probabil din discuțiile ce aveau loc în familiile lor.

În jurul datei de 15 iunie a fost concentrat timp de două săptămâni la unitatea militară din localitate (un batalion aparținând regimentului 13 Infanterie Iași), cu program de după amiază, fără scoatere din producție, ocazie cu care câțiva binevoitori, unii dintre ei chiar datori moral pentru binele făcut ca profesionist, îi arătau unde sunt amplasate depozitele de armament și muniție și alte amănunte care păreau să țină de secretul militar, în vederea probabilă a unei eventuale vinovății. Respectivele persoane, posibil și ele victima unui șantaj (extrem de frecvente în acele vremuri), în care fiecare persoană devenea vulnerabilă din te miri ce, erau dispuse să-i furnizeze și alte detalii legate de amplasamentul militar, obiective strategice, numai că Valoarea, simțind cursa, le-o tăia scurt, prin precizarea apăsată și categorică; nu mă interesează.

Mai mult, ori de câte ori ieșea din oraș, deplasându-se spre Iași sau Vrancea, unde de regulă copiii își petreceau vacanța de vară cu bunicii materni, era oprit la ieșirea din oraș de câte o patrulă rutieră, legitimat și verificat portbagajul și eventualii pasageri, fără un motiv anume. Era căutat telefonic sau direct de persoane necunoscute care îi propuneau, contra unei sume în valută, să ducă un mesaj sau souvenir unei rude sau cunoștințe aflate în SUA, propuneri pe care le respingea categoric, simțind în spatele lor o cursă.

În acele vremuri nici un cetățean nu avea voie să dețină valută (decât în bancă) și nici aur, decât sub formă de bijuterii personale și acelea limitate. Pentru verighete, de exemplu, trebuia certificatul de căsătorie și cerere la banca națională, singura bancă cu filială în fiecare capitală de județ. Eventuala valută, trebuia declarată și depusă la bancă, cu specificarea provenienței, în termen de 48 de ore de la intrarea în posesia ei, ca de altfel și pașaportul care trebuia depus în același interval, altfel devenea caz penal cu urmări nefaste pentru persoana în cauză.

Nu mică i-a fost surpriza când un preopinient (un bărbat de aproximativ 30 de ani) i-a sunat la ușă și i-a cerut să-l primească pentru câteva minute într-o problemă de sănătate. Intrat pe holul apartamentului, i-a prezentat un plic și câteva bancnote de 100 de dolari americani pentru a le duce cuiva în America. Într-un acces de furie, exasperat de aceste provocări, Valoarea pur și simplu, l-a dat afară, fără să atingă nici plicul și nici banii, strigându-i furios să se ducă la cel care l-a trimis, pentru că era evident o cursă. Scopul acestor provocări erau evidente pentru Valoarea care devenise circumspect și extrem de suspicios. Starea de tensiune se accentua pe zi ce trece, sentimentul de teamă și nesiguranță accentuau presiunea psihologică, dereglându-i întreaga activitate.

Se aștepta la ceea ce e mai rău. Vedea în fiecare om sau aparținător, un posibil provocator, un răufăcător, sau un dușman. Soția lui, cu instinctul ei sănătos de femeie pragmatică (întotdeauna femeile sunt mai sensibile și mai practice decât bărbații) și ea supravegheată la locul ei de muncă, ajunsă la capătul răbdării era dispusă să meargă în audiență și să ceară încetarea acestor presiuni, pentru că vizita pe care urma să o facă nu avea nimic de a face cu ideea de a rămâne în occident.

**Valeriu Lupu – doctor în științe medicale
(continuare în numărul următor)**

COMUNICAT DE PRESĂ

Festival de film I a Cinema Ateneu Iași, în luna martie

Festivalul de Animație Japoneză: Izanagi

❖ 28–29 martie 2026,

bilete online pe bilete.izanagi.ro/?hall=cinema-ateneu-iasi

Festivalul IZANAGI revine cu ediția a VI-a și propune o explorare a temei alterității printr-o selecție de 7 filme de animație japoneză.

Programul aduce în prim-plan povești despre identitate, marginalitate și umanitate, incluzând titluri clasice și producții recente.

Program:

● 28 martie

○ 14:30 – A New Dawn (r. Yoshitoshi Shinomiya)

○ 17:00 – Tokyo Godfathers (r. Satoshi Kon)

○ 20:00 – Cowboy Bebop: The Movie (r. Shinichirō Watanabe)

● 29 martie

○ 12:30 – 5 Centimeters per Second (r. Makoto Shinkai)

○ 14:30 – Only Yesterday (r. Isao Takahata)

○ 17:30 – Angel's Egg (r. Mamoru Oshii)

○ 20:00 – Jin-Roh (r. Hiroyuki Okiura)

Biletele sunt disponibile la casieria Ateneului Național din Iași și online pe cinemaiasi.ro. Toate proiecțiile au loc la Cinema Ateneu Iași.

Aici, Cinema Ateneu.

Joi, 26 septembrie 1996 Anul I Nr. 1 300 lei

MERIDIAN

VASLUI - BĂRLAD

INDEPENDENT • IMPARTIAL

☎ **Telefoane pentru cititori:**
31.29.23 • 41.94.94

„Leul în iarnă”**(continuare din numărul trecut)**

S-a pus întrebarea dacă putem pătrunde în spațiul non-estic cu un scriitor convins că drama, tragedia apar când granița rusticitate-civilizație nu e respectată. Așa a intrat în moara revizuirilor Venea o moară pe Siret. Nici Vitoria Lipan n-a scăpat: să terminăm odată cu personajele regresive, atavice, cu intriga antropologică. Miorița? Țăstă-i „mit nesănătos, ține de lașitate. Miorița și Meșterul Manole ne-a creat iluzii nesănătoase”, a pus punctul pe i un teleast cu rating, de la ProTv, pe care Octavian Paler îl numea „Ciurma Gheorghe”.

Nouă nu ne mai plac nici vechimea neamului, nici apologia unui pământ mirific, cu atât mai puțin evocarea epopeică a trecutului, a vremilor exemplare, a lui Ștefan cel Mare ca ca figură istorică providențială. Andrei Gheorghe a fost și mai frust, într-o zi de sânzienă: „Nu ne respectăm ca popor, nici n-avem de ce pen' că suntem tâmpiți. Țară dă complexați, că ce.”

În canonul lui Sadoveanu, conceptul de erou cuprinde curaj, cinste, loialitate. Or, noi râdem de comportamentul d'antan al modelelor. Ce? Avem nevoie de „panteon național”? Tipul de histoire-bataille e ridiculizat de istoria...alternativă, unde scrie că Ștefan cel Mare a murit dând bir turcilor, iar Colomeea e mai importantă decât Podul Înalt. Și cine ar mai sta de strajă la hotare, când ne vrem musai căpșunari, peste ele? N-a spus tovarășul Iliescu: „Nu mai avem granițe”? Așadar, să rescriem istoria în ton cu „mărsul lumii”. Cercetarea adevărului istoric? Care adevăr? Să ficționalizăm, istoricul e ficționar, nu om de știință, așa cum vrea școala Boia. Tradiția? O invenție, ca și națiunea, o vorbă de dânsii inventată. Să evităm cuvântul popor, ca să nu fim acuzați, Doamne ferește, de discurs naționalist și să rămânem cantonați în Iorga, Blaga, Crainic, Mircea Vulcănescu, Eliade, Noica, Țuțea...Cu Legea Vexler nu se glumește. E mai prudent să evităm cuvântul națiune și să-i spunem societate civilă. Specific etnic, romanitate, unitate națională, eroi și morminte? Povești. Romanitatea e iluzia Școlii Ardelene, scoasă din manuale, iar unirea e iluzia unui mărunț condotier, Mihai Viteazul și a lui Cuza, care nici nu mai e nume de universitate.

Istoria nu mai e așa cum a fost. Îndemnăm spre ambiguitate (de șapte feluri), nu mai punem preț pe documentare și, pe cale de consecință, o operă-archivă ca Viața lui Ștefan cel Mare de Sadoveanu nu mai interesează. Intreesează temele minore, se premiază proza digresivă, „obscenitatea cotidiană”.

Descrierea a ieșit din canon. Pe cine ar mai atrage „locuri rămase neschimbate dintru începutul creației”, ca Moldova văzută de abatele de Marenne? Așa terminăm și cu Zodia Cancerului.

Cineva, într-o emisiune culturală, a pus epitaf pe satul românesc: nu mai există sat, ci sate. Vrem sat global, același din Danemarca până la Istanbul. Numai la Sadoveanu există locuri ca Hanu Ancuței, enigmatic, unde se face danie o poveste, la o ulcică de vin, adunând ființe cu dureri înăbușite. Și mai sunt pe undeva, pe Siret, vreun bunic și-un nepot, ospătându-se cu chitici fripiți? Bunicul sfătuindu-și nepotul: „Fă-te și tu ce-i putea, dar, mai ales, om cumsecade să te faci.” Acum altu-i trendul: se sapă la Marele Canion între generații. Să amuțescă odată bătrânetul iconodul, care-l mai citește pe Sadoveanu, ba îl și re-citește, ca Petru Ursache, cu Sadovenizând, sadovenizând...(Ed. Junmea, 1994). Cine mai mănâncă așa, ca-n Sadoveanu? Măncăm tip fast-food sau nu mănâncăm deloc. Numai rudimentarii, neîntrați în rând cu lumea, mai cred în pedagogia bucătăriei fine, nu și finanțistul grăbit, care înghite iute chifteaua-n pâine. Hrana ca un cod cultural, dictată de cutume pe care grupul etnic le respectă, masa ritualică, ospățul comun, ofranda morților ca spirite tutelare sunt incorecte...politic. Numai Radu Anton Roman, un conservator depășit, mai vorbește despre rânduială, sfântă masă, hrană ceremonială, calendar alimentar țărănesc, vin curat versus Cola, în „bookătăria” lui. Acum trăim în civilizația Mc'Donald's.

Mergem spre peisaj standard, hrană standard, limbă standard. Fără sal sapientiae. Limba lui Sadoveanu e prea fără cusur, prea ceremonioasă. Povestește prea lent: „E vorba de o pățanie extraordinară. Dacă v-aș spune-o în câteva cuvinte, n-ar avea nici un chichirez, cum spun bucureștenii. Ca să aibă așa ceva, e nevoie de o rânduială retorică.” (Întâmplarea lui Doxopraxa, a cincea poveste de la Bradu-Strâmb).

Noi ne grăbim, sărim peste cuvinte, peste fraze, nu ne mai plac solemnitățile limbajului. Creșterea limbii românești ar mai fi scop când deriva ei e clară? Cui ce-i pasă de bogăția de sunori („o scară de sunete”), când poți comunica pe baza a două-trei cuvinte (mișto, nașpa, marfă, plus un gest obscen, internațional, că nici înjurătura nu mai are trăsături identitare) și-ți simplifici viața? Doar bătrânetul bun de eutanasiat mai gustă Sadoveanu, când există Sade.

Și mai are Sadoveanu asta știința tăcerilor, a ce trebuie să rămână nespuse, când literatura de ultimă oră, lăudată și premiată, e maidanul, dar nu cu dragoste, ca la Gemi Zamfirescu, ci un maidan cu sex explicit.

Sentimente exprimă alde Radu Petrescu, Mircea Horia Simionescu, Costache Olăreanu, Alexandru George, toată Școala de la Târgoviște. Eroinele romanțioase, ca Duduia Margareta, nu mai provoacă stare extatică. Margareta nu, Miss Claudia Golea, da, „în scena tare”, după un criticăstru, cu câinele Bodo: sex cu Bodo lângă Buddha. Dan C. Mihăilescu e în defect de comportament estetic modern, dacă nu pricepe nici atâta lucru, a mai zis criticastrul. Și ce-o găsi la Sadoveanu, care până și cuvântul curvă îl scrie cu puncte de suspensie?

Era și greu pentru Omul cu cartea, specializat în Grupul Criterion, să agreeze abordarea scato, scenele murdare, pline de detalii sordide. După ce a fost declarat incult, Dan C.-ul a tăcut, și-a luat cartea și a dispărut de la ProTv.

Când mi-am amintit titlul celebrei piese a lui James Goldman, din 1966, The Lion in Winter, m-am gândit nu la regele Henric II, al Angliei, ci la Sadoveanu, Leul din iarna noastră culturală, care pare fără sfârșit.

Să mai speri că iarna asta va trece, cum a trecut și socialismul? Da. Am fi mai săraci cu o țară, țara Sadoveanu, dacă n-ar fi așa. Iar clasicii nu prea mor când vor detractorii.

N.B. Prof. dr. Livia Cotorcea, buna mea prietenă în ale scris-cititului, îmi spune: „Sadoveanu e un subiect inepuizabil. Și chiar se cere readus în discuție acum, când pe TV Cultural, se grăbesc să-l judece nu pentru comoara pe care a lăsat-o moștenire tuturor, ci după niște greșeli de circumstanță. La o adică, el a luat ce i se cuvenea de fapt în plan social și ceea ce i s-ar cuveni oricărui mare creator, de-am avea atâta umilință să recunoaștem că oameni ca el stau deasupra tuturor.”

Magda Ursache

O FEMEIE SINGURĂ**LCOPILĂRIA:**

...Plec să-mi fac temele. O mare surpriză: ușa e înghețată!! Ce mă fac? Mă lupt cu clanța și o deschid. Fug. La bunica, abia, îmi văd palma dreaptă – pielea rămăsese pe clanța de metal.

Ce bine de pui de lup, că nu au uși și clanțe de metal...

Acum, când scriu aceste rânduri, îmi doresc ca nici un copil din lume să nu sufere de foame. Paradoxal, dar pe mine foamea m-a format ca om și mi-a ascuțit simțurile. Foamea m-a ajutat în viață. Din instinct am muncit de mică și, cred că dacă azi sunt ceea ce sunt, i se datorează. Mergeam la toate colegele de clasă să le fac temele, așadar aveam treisprezece compuneri diferite sau treisprezece mici eseuri la franceză... nu puteam supăra pe nimeni. Tactica era așa: știam ziua când ne trebuiau temele la compunere, era sâmbăta, aveam timp toată săptămâna, mergeam de la o colegă la alta. Scriam, scriam dar mă oream la jumătate: „mă duc acasă să mănânc”. Invariabil nimeni nu mă lăsa să plec (să-ți faci singură tema?) și insistau să stau acolo că doar mâncare au și ele. Măncam orice, nu conta, știam că nu am voie să fac mofturi. Măncarea, de obicei era fără carne. Era bună deși de câteva ori mame sătule de prezența mea la masă mi-au pus în porție atât de mult piper că, oricât de foame mi-ar fi fost nu am putut înghiți și am plecat flămândă să mănânc acasă, de pe plită înghețată. Altădată am primit mâncare asortată cu tot felul de întrebări: „pe unde mai umblă mă-ta? Că se distrează...” așa că m-am ridicat înghițindu-mi lacrimile „du-te naibii cu mâncarea ta!” Mă duc la bunica – oricum are „cir” cu mămăligă! Să știi că mama rămâne mama!

În clasa a patra a venit o noua învățătoare și colegele mele au crescut, s-au rărit comenzile de compuneri dar eu deja devenisem cea mai bună. Am câștigat, nu?

După 35 de ani mi-a folosit și franceza, cand am mers la Paris, într-un Proiect European. Mă credeți că prima preocupare rămâne, oriunde m-aș duce să am ceva de mâncare? Nu pot scăpa de grija aceasta și basta. Aici, acasă, ultimul lucru la care mă uit să pot adormi e sertarul de pâine. Și puțin lapte, atât mi-e necesar să am un confort. Îi trebuie unui om mai mult? Nu știu. Mie mi-e de ajuns. În rest, sănătatea mai contează și ocrotirea lui Dumnezeu! Nimic altceva!

Cred că aveam 7-8 ani. Copiii de vârsta mea aveau distracții puține: ne jucam „de-a v-ați ascunsa”, doar locul era mereu altul – livada satului, școala nouă, o curte... erau frumoase jocurile noastre. De atunci am devenit dependentă de prieteni. Mi-era bine, eram toți pe aceeași treaptă, nimeni nu voia să fie lider iar eu eram băgată în seamă pentru că învățam bine. Din păcate, la orice fel de jocuri care implica efort fizic, nu mai eram așa de bună.

Monica Luminița Cozmei
(continuare în numărul următor)

SPIRIT = STOP: OCM

Chiar trebuie să vă atrag constant atenția că s-a realizat un monument complex numit SPIRIT STOP menit să înfățișeze evoluția Vasluiului în ultimii 54 de ani, că las viitorimii mărturie din această epocă.

Dacă... mereu cei care vin nu vor să rămână tâmpiți, trebuie să ia cunoștință de aceste acte și fapte cultural-sociale.

(Pe str. Frunzelor, 2, Vaslui).

SPIRIT-STOP!!!

Dumitru V. MARIN

WWW.TVV.RO

FOȘNESC MĂTĂSURI

Tăcut și tandru, fără teamă,
Ca pe-o ofrandă m-ai purtat,
Se-aud foșnind mătăsuri albe,
În noaptea care s-a lăsat.
Cu-atingeri fine întinzi brațul,
Și umerii mi-i înconjori,
Tu, pernă-mi faci din palma stângă,
M-acoperi toată cu fiori.
Și gura ta de dor flămândă,
Nectarul buzelor mi-l soarbe,
Îmi tot șoptești neînțeles,
Un nu știu ce,-n cuvinte oarbe.
Se-aud foșnind mătăsuri albe,
Noaptea miroase-a liliac,
Albaștrii zori trec prin perdele,
Coboară-n patul din iatac.

Aurica Toma

prin MCR ...

VEȘNICIA...

domnului PETRUȘ ANDREI
Atât a durat, maestre al cuvântului...
Te așteaptă o veșnicie
De aprecieri, căci certificatul
Ce l-ai căpătat cu scrisul
Va dăinui sub tremurul făclărilor inimii,
Vom căuta neostenit omul
Cu șarmul binevoitor
De om împlinit, înzestrat,
Hărăzit de Domnul,
Ce-a înmulțit talentul,
Creator de conștiințe
Și făuritor de năzuințe.
Zvâcnește secunda,
Iar nesfârșita călătorie
O duci, în timp ce averea
Rămâne nouă în zecile de cărți
Și idei novatoare, și-n gând.

Ionel DORIN

Un zâmbet cu Nicolae Viziteu**Și, totuși, primăvară...**

Mai ninge-n noi și-acuma a semn de întrebare
Și spaime-nnegurează această lume clară
În care se-ntrezăresc războaie nucleare...
Și, totuși, parcă-n aer miroase-a primăvară...

Mai plouă-n noi destule mocnite suferințe
Sporesc și contingente în sunet de fanfară
Spre punctul iluzoriu al falsei biruințe...
Și, totuși, parcă-n aer miroase-a primăvară...

Mai bat în noi adesea cumplite uragane
Și ne-implinite vise ne fac o grea povară,
Căci sunete sinistre răsună-n megafoane...
Și, totuși, parcă-n aer miroase-a primăvară...

Mai stăruie în suflet un bulgăre de gheață
Și gânduri nerostite adânc ne înfioară,
Pe muchii de cuțite stă dreptul azi la viață...
Și, totuși, parcă-n aer miroase-a primăvară...

Și, totuși, în această acută discrepanță
A vieții și a morții, în lumea de afară
Se sparg pe ramuri muguri, redându-ne-o speranță,
Că ne vom regăsi într-o nouă primăvară !

Mihai Caba

VIS DE SCRITOR

Să te înalți prin ceruri către arte,
Cu-aripi de vis, ca un explorator,
Purtat de fantezie și de dor
Te scapă de iluzii prea deșarte.
De ai și-o picătură de umor
Poți depăși, în vervă, și pe Marte -
Zâbind spre Venus (totuși de departe!) -
Pe când admiri fantasticul decor.
E necesar să crezi doar că dorința
E mult mai tare chiar decât știința.
Nu-ți trebuie, desigur, pașapoarte
Spre a putea să treci de orice nor
Gonind spre-acel imaginar decor
Pe care ți-l închipui doar în parte.
Da, poți să pui chiar totul pe o carte
De crezi că vei avea, jucând cu spor,
Doar prin elanul tău, scânteietor,
O traiectorie a ta, aparte!
Îți poate fi utilă și credința
Că poți muta și munții cu voința.
Poți într-un fel să treci chiar peste moarte
Spre-a deveni, cumva nemuritor,
De știi ca, ridicându-te în zbor,
Să te înalți prin ceruri către arte

Eugen Deutsch

Epigrame

De Mărțișor, la o anumită vârstă
Să-ți demostrez că n-am uitat,
Un mărțișor frumos nespus
De două zile ți-am luat,
Dar azi mă-ntreb: pe unde-i pus?
Mihai CABA

VÂRSTA
Că-mbătrânesc, mi-o spune
Chelia mea, întruna:
Când soarele apune
Normal, apare luna!
Ștefan Lipca

VISĂTORULUI
Cu poeme ca din carte
N-ai să-ți cucerești vecina...
Luna este prea departe,
Mai aproape e chenzina.
Valeriu Popovici

MATRIMONIALĂ
Căsnicia de ispravă
Este drumul în tăcere
De la luna cea de miere
Pân' la anii de otravă.
Nicolae Zărnescu

ASELENIZAREA SOACREI
Fiindcă-i o idee bună,
Plătesc oricât, chiar și-n valută,
S-ajungă soacră-mea pe Lună...
În partea care-i nevăzută.
Mihai Haivas

FOTBALUL
Vreo zece tartori cu condei,
Echipe, mingea cât o lună,
Trei cavaleri cam rotofei
Și mii de-arbitri în tribună.
Mircea Trifu

RĂSPLATĂ MERITATĂ
În fiecare zi din lună,
Îndestulați, o, zei, gâtlejul
Neghiobilor ce-mi dau prilejul
Să scriu o epigramă bună!...
Sorin Pavel

RANDEVU
Mă plimbam prin parc, cu una,
Într-o noapte luminoasă
Și-o întreb: - Să-ți dărui luna?
- Nu, că n-o să-ncapă-n casă.
Ion Ciobanu

UMOR

de la

colaboratori

Georg Barth

BANCURILE SĂPTĂMÂNII!
Te încălzesc fără creșterea facturii la gaze!

Un tânăr bancher s-a hotărât să-și facă un costum la comandă.
O săptămână mai târziu, a mers la prima probă.
În timp ce se aranja în fața oglinzii, s-a aplecat să-și bage mâinile în buzunare și, spre surprinderea sa, a observat că nu existau buzunare.
I-a spus acest lucru croitorului, care l-a întreat: „Dar mi-ai spus că ești bancher. Și cine naiba a auzit vreodată de un bancher cu mâinile în propriile lui buzunare?”

Sub semnul destinului

(continuare din numărul trecut)
De la ploaia torențială la visul covorului roșu

Serge Mascaro

Există întâlniri care nu sunt întâmplătoare. Momente mici, aproape invizibile, care schimbă drumul unei vieți.

Sfârșitul lunii martie 2017.

Pe ecranul unei televiziuni locale, LM TV, apare un anunț: asociația culturală Le Vent de l'Est căuta figuranți pentru scurtmetrajul Dracula. Distribuția era aproape completă, iar filmările se apropiau cu pași repezi.

El cere o întâlnire și ajunge cu o oră întârziere.

Eram pregătită să refuz, rolurile fiind deja atribuite. Dar îl văd ud learcă, traversând orașul cu trotineta sub o ploaie torențială, cu privirea pierdută și tremurând ca un pui de pasăre.

Anii mei la Crucea Roșie și la SAMU Social, în patrule și misiuni de noapte, m-au învățat un lucru: nu închizi ușa celui care bate cu sinceritate.

Îi ofer o supă fierbinte.

Vorbind cu el, văd dezamăgirea din ochi... dar și ceva mai profund. O intensitate tăcută, greu de descris. Am înțeles imediat: nu aveam în față un simplu figurant. În el exista un actor capabil să atingă inimile celor mai reci spectatori.

La plecare, îi spun:

„Reveniți mâine. Am o surpriză pentru dumneavoastră.”

În acea noapte rescriu scenariul. Creez un personaj nou, schimb echilibrul scenelor și îmi asum un risc.

Așa începe aventura lui Serge Mascaro în trupa noastră.

Un rol. O evidență clară.

La o săptămână distanță, știe perfect textul.

Mă însoțește la repetiții și la întâlniri cu jurnaliștii de la Ouest-France și Le Maine Libre. Este concentrat, prezent, implicat.

Turnajul a durat cinci săptămâni. Era o bună înțelegere și armonie între toți cei care s-au alăturat acestei aventuri, însă mai aveam două date de turnaj și riscam să nu le putem onora.

Serviciul de cultură al primăriei, care ne promisese sprijin financiar, ne-a întors spatele. O simplă scuză: „Au uitat de noi!” Trebuia să așteptăm încă un an... dar necazul era că făcusem un contract cu un castel și riscam să pierdem avansul pentru închiriere.

Din cei patruzeci și trei, au fost alături de mine doar Serge, Jose și Fabrice Tanguy. Jose ne-a ajutat cu bani și a filmat gratuit, iar Serge și Fabrice m-au însoțit două zile în pădure și... am adunat lăcrămioare.

Pentru a duce la bun sfârșit proiectul, am vândut lăcrămioare pe 1 mai. În acea zi a plouat fără întrerupere și a bătut vântul. În timp ce eu ceream voie să vând în fața unui bar-restaurant, cei doi colegi se plimbau prin mulțime, deghizați

în ținute de teatru. S-au întors după aproape trei ore; vânduseră totul.

Eu mai aveam vreo cincizeci de buchete, dar nu mai rezistam. Eram flămândă și înghețată. Hotărâm să mergem la mine pentru a mânca o supă caldă, dar nu înainte de a mulțumi doamnei simpatice de la bar. Din dosul ferestrei, ea vedea în ce situație ne aflam și tocmai venea să ne propună ceva cald de mâncare.

În timp ce eram înghesuiți în jurul unui calorifer, ea... ne-a vândut lacramioarele clienților din restaurant. Nici nu-mi venea să cred că mai există asemenea ființe! Dar Claudia, era un înger!

Ne-am întors acasă pentru a face contul, dar trebuia să ne schimbăm. Aveam haine pentru roluri de teatru din belșug; în timp ce băieții se schimbau cu pijamale, îi auzeam râzând în hohote. Îmi făcea bine să-i aud așa; nu-mi puteam imagina că mai au chef de râs, dar după câteva minute am aflat și de ce. Scoteau zeci de hârtii și șervețele mototolite din buzunare, cu numere de telefoane! Se pare că, pentru a convinge unele domnișoare să cumpere flori de la ei, le făceau ochi dulci. Și... a mers!

Am încheiat cu bine turnajul, finanțat din vânzarea lăcrămioarelor. Fabrica ne-a mai însoțit o vreme în turnee, dar, într-o bună zi, s-a mutat la 600 km distanță; dar distanța nu a slăbit firul prieteniei ce s-a țesut între noi. Ne telefonăm regulat și depănăm amintiri.

Însă cu Serge am rămas într-un contact mai apropiat și colaborăm pentru că el a lucrat până în urmă cu patru ani în Le Mans ca monitor de teatru. Este prezent ori de câte ori am nevoie de el în țară, nu numai din pasiune pentru arta frumoasă, dar și pentru că a făcut eforturi să învețe texte de comedie în limba română și, după cum mi-a mărturisit, s-a îndrăgostit de această limbă.

Pariul nebun: să joace în limba română.

În doar patru luni, Serge învață un spectacol de aproape două ore... în limba română.

Da, un francez învață un text complex pentru a juca în România.

Primul pas pe o scenă română a fost la Pecica (județul Arad), apoi la București și Bârlad, la Teatrul „V.I. Popa”. Cine ar face un asemenea gest? Doar un om care iubește teatrul cu adevărat.

Muncă, mereu și mereu.

Serge Mascaro nu este un artist

născut dintr-o izbucnire de talent. A studiat, a jucat clasici, a scris, a cântat, dansează, a realizat scurtmetraje și este practicant certificat Feldenkrais din 2016. Vorbește mai multe limbi și joacă în germană și română.

Astăzi este cunoscut în Franța pentru spectacolele sale solo:

„Voi cânta Brahms într-un supermarket” și „Târgurile Pământului”.

Dar în spatele fiecărui afiș stau ore nesfârșite de muncă, perseverență, efort invizibil.

În teatru, ca în viață, drumul este lung și solicitant. Talentul nu este suficient. Întâlnirile contează. Dar există și această forță misterioasă: mâna destinului.

Eu sper ca destinul să nu-l apuce doar cu o mână... ci să-l îmbrățișeze complet.

Pe 21 martie, Serge Mascaro va juca din nou la Frankfurt. O nouă etapă europeană. Și poate, într-o zi, ne vom întâlni la Cannes. Îl imaginez pe covorul roșu. Jurnaliștii se înghesuie să-l intervieveze. Refuză politicos, nu din mândrie, ci pentru că va căuta cu privirea o anumită jurnalistă.

Visez oare? Poate.

Dar visele nu se împlinesc fără efort.

Și Serge muncește.

Astăzi, eu sunt jurnalistă. Mi-am împlinit visul.

Nu mai rămâne decât ca Serge să calce pe covorul roșu. Și merită pe deplin.

Între timp, nu ratați ocazia să-l vedeți jucând în limba română pe data de 6 iunie! Informații în afiș.

(Continuarea în numărul viitor)
Viorica Câmpeanu Laurent

DIN PUBLICAȚIILE COLABORATORILOR

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ALEXANDRU IOAN CUZA ÎN CONȘTIINȚA ROMÂNILOR

(continuare din numărul trecut)

APRECIEREA CONTEMPORANILOR PENTRU ALEXANDRU IOAN CUZA

Istoricii români răscolind filele cronicilor au dat acestei populare figuri o înțelegere științifică, mai amplă, descifrând sensul și menirea actelor pe care le-a înfăptuit. Din momentul participării sale active la mișcarea revoluționară din Moldova anului 1848, Alexandru Ioan Cuza a afirmat constant o ținută cetățenească demnă și o concepție înaintată, contribuind în mod hotărâtor la victoria luptei maselor populare pentru Unirea Principatelor Române.

Așa cum aprecia sfteticul său, Mihail Kogălniceanu, domnul Alexandru-Ioan Cuza și-a scris singur istoria: „Fața țării este pagina istoriei lui Alexandru Ioan Cuza. Alexandru Ioan I nu are trebuință de istoriograf. El singur și-a scris istoria sa, prin legi, prin actele cu cari a făcut el un stat, o societate, alta decât aceea ce i-a fost dată, când l-am proclamat domn”.

În conștiința românilor Alexandru-Ioan Cuza a fost și rămâne cel dintâi domnitor al României moderne, întemeietorul statului național român modern. Domnitorul Cuza a condus cu inteligență și dăruire acțiunea de propășire a României pe drumul modernizării. Cu tenacitatea unui om hotărât să meargă până la capăt cu reformele, el a depășit atât obstacolele create pe plan intern de marii boieri (conservatorii) și liberalii radicali, cât și obstacolele externe venite din partea marilor puteri vecine. În timpul domniei, Alexandru Ioan Cuza s-a străduit să introducă statul pe calea civilizației Europei occidentale, cu deosebire a celei franceze, de aceeași sorginte latină ca și cea românească, având un sprijin de nădejde în Napoleon al III-lea, împăratul Franței.

Alexandru-Ioan Cuza a avut un caracter integru, a fost un om sincer și cu vederi largi, fără a avea idei extremiste. Era spiritual, inteligent, popular și iubit de popor. N-a dorit să facă cu orice chip carieră sau să pună în umbră pe ceilalți prin mari însușiri. Nu era orator de talia lui Mihail Kogălniceanu, nici talentat ca Vasile Alecsandri și nici nu avea prestigiul lui Costache Negri. Era, în schimb, o fire dezinteresată, ce nu se folosise de slujbele avute în administrație pentru a face avere. Nici ca domnitor n-a avut mare avere.

Privind în timp, fără ură și părtinire, Zoe Sturza, sora lui Costache Negri, scria, în 1881: „Principele Cuza va avea totdeauna o pagină strălucitoare în istoria țării sale. Căci dacă omul a avut slăbiciuni inerente sărmanei noastre naturi umane, suveranul a fost întotdeauna integru și pătruns de cel mai mare patriotism”.

Poetul Mihai Eminescu îl aprecia pe domnul Alexandru-Ioan Cuza ca pe „unul dintre Domnii cei mai patriotici din câți au fost vreodată în țările Dunării Române”.

Un portret al domnului Cuza l-a făcut și istoricul Florin Constantiniu, în lucrarea „O istorie sinceră a poporului român”, la pagina 218: „Cuza este una din cele mai de seamă personalități ale istoriei românești. Inteligent, voluntar, abil, hotărât să meargă până la capăt”.

col. (ret.) Constantin CHIPER
(continuare în numărul următor)

DIALOG POETIC ÎNTRE GENERAȚII

Vineri, 20 martie 2026, la ora 9:00, la Biblioteca Municipală „Stroe S. Belloescu” Bârlad, a avut loc un dialog poetic între generații cu ocazia Zilei Internaționale a Poeziei. Ziua Internațională a Poeziei se sărbătorește pe 21 martie și este declarată de UNESCO, începând din anul 1999, drept o recunoaștere a faptului că oamenii de litere și de cultură, poeții și scriitorii din întreaga lume și-au adus o contribuție remarcabilă la îmbogățirea culturii și spiritualității universale. Ce momente de neuitat rămân imprimare când sunt aduse împreună generațiile datorită poeziei! La dialog au participat scriitoarele Dorina Stoica și Gabriela Ana Balan, alături de elevii clasei a XI-a E ai Colegiului Național „Gheorghe Roșca Codreanu”, coordonați de profesoara Magdalena Dobrin. S-au citit creații consacrate, dar și versuri originale. Eleva Alesia Stoian a dat glas propriilor creații. Tot vineri, a avut loc și vernisajul expoziției „Portrete, chipuri și închipiri feminine”, prezentată de profesorul Vlad Giurcanu, președintele Asociației Cultural Educaționale „Viitor Trecutului Nostru”. Bineînțeles că la eveniment au participat și membri ai comunității culturale bârlădene. Cele două scriitoare, foarte cunoscute, au fost publicate și în străinătate, și după cum menționa criticul și istoricul literar Eugen Simion „Cel ce scrie bine slujește nu numai literaturii române ci întreaga spiritualitate românească”. Eu ca membru al Cenaclului Literar „Alexandru Vlașuță” vă felicit și vă admir, vă mulțumesc că existați dându-ne posibilitatea să ne scaldăm privirea dar și auzul cu muzicalitatea cuvintelor, dar să ne și exersăm mintea și conștiința că nimic nu este fără Dumnezeu. Înmulțiți talentul oferit și Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze! Vă fac o

DESTĂINUIRE

Poezii citesc
Pentru ca, de mizeria vieții,
În zorii dimineții,
Sufletu-mi să-l clătesc.

Și versuri scriu
Fiind singura cale
Să mă spăl de jale
Cât sunt încă viu.

În val legănat
Ascund fire de nisip
Ca perle să înfirip
În scoica de cuvânt cadentat.

Ionel DORIN,
membru U.Z.P.R.

**COLȚUL
CĂ
POEZIE**

Mircea Dorin Istrate

Poezii pentru sâmbăta seara**Mereu împreunați cu veșnicia.****Motto**

*Huma noastră-i veșnicie,
Noi, o clipă trecătoare,
Gând, visare urcătoare
Și în toate, micnicie.*

Amestecată-i huma vetrei noastre,
Cu oasele străbunilor trecuți,
Prin veacuri de răstribite către astre,
Ei, veșnic sorții ăsteia vânduți.

Din huma asta noi făcut-am oale
Și cărămizi de case și cetăți,
În viața asta fie-ne mai moale,
În față nemiloasei noastre sorți.

Tot huma asta, pentru sfânta gură,
Acea nesătulă-n veci de veci,
Ne-a dat mereu de-o pâine și-o prescură,
S-avem în veri și-n iernuri lungi și reci.

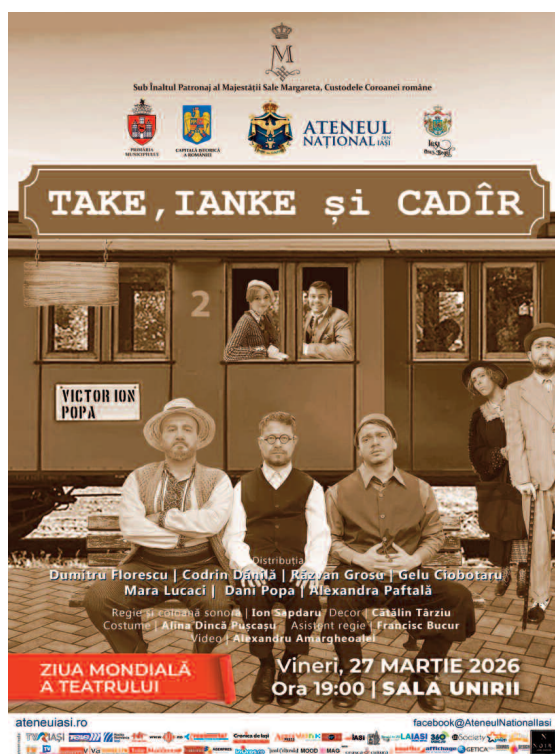
Iar pentru ea pornit-am mari războaie
Și-o adunăm bucată cu bucată,
Ne de-a putere, fală, bucurie,
Și viață vie, plină-mbelșugată

Și-apoi la urmă, când o fi să fie,
În ea ne-o fi sălaşul veșnicit,
În dealul cu miros de iasomie,
La umbră sub melinul înflorit.

În huma asta-i viață dar și moarte,
Iar din ceresc atâta praf de stele,
De ele cât va fi avea-vom parte,
Să fim amestecați în veci, mereu cu ele

„Cultura și mai ales jurnalistică vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural al generației.”

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor-Iași

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

ADOPTAȚI RESPONSABIL!

Asociația Șerby Rescue & Adopt tel: 0742 754 156

tel: 0742 754 156

Închiriez cameră

PREȚ AVANTAJOS

Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

Oferim spre închiriere 2 camere, baie
bucătărie la casă.

Vaslui, zona centrală.

Preț avantajos

Relatii puteți obține la telefon 0744.231380

ANUNTVând magazin mixt care are și condiții
de locuit ca o casă, în Bârlad, strada
Cronicar I. Neculce, 19 bis,
în spate la spitalul TBC.**PREȚ 50.000 euro****TELEFON: 0746.070.105****ANUNT**Vând 2 case cu teren împrejur,
de 4 ha, cu vie, livadă, izvor de apă,
bazin fibră sticlă 5 tone pentru
grădină zarzavat, acces la DJ Podu
Turcului-Tecuci. Din teren, 6400 mp
este intravilan și 0,5 ha lizieră de sal-
câm.**Preț 60.000 euro****TELEFON: 0746.070.105****Închiriez hală și garaj**

Relatii puteți obține la telefon

0744.231380 Pentru publicarea materialelor dumneavoastră în ziar/revistă
materialele trebuie să respecte următoarele reguli:

- textul trebuie trimis în format Word, editabil
  - numele fișierului Word trebuie bine să conțină și numele dumneavoastră,
  - la fel și pozele - de preferat format jpg.
  - materialele în format PDF vor fi publicate cu întârziere, este posibil să conțină greșeli de ortografie și punctuație.
  - vă rugăm să trimiteți materialele în timp util ca să le putem selecta și prelucra.
- Vă dorim multă inspirație și putere de muncă.

Cu drag, redacția.

SERATĂ MUZEALĂ

TEATRUL VINDE LA MUZEU

„TEATRUL NU ESTE UN JOC, ESTE CONUNGHEREA MEA.” - ALBERT CAMUS

Invitat special
VICTORIA FURCONU**27 MARTIE 2026**

ORA 18:00

CASA STUROZA

MUZEUL COLECȚIILOR

Parteneri
media:

Bârlad Online

PRO
MEDIA

Jurnalul

Dreptea

Filiala UZPR Vaslui Organizează Sărbătorile Culturale Marin 85

Momentul final

Marti 28 aprilie 2026:

- lansarea cărții
**Marin 85 - repere istoriografice
în cultura regională moldoveană**
- simpozionul internațional
- spectacolul omagial

ANUNT**Ziarul Meridianul
angajează redactor**

Relatii la tel. 0744231380

sau

la sediul firmei.

Săptămânal editat de grupul de presă CVINTET TE-RA Vaslui

Str. Frunzelor nr.2 Vaslui. Cod 730158 – Tel. 0235.361.236

Meridianul**Televiziunea Vaslui on-line****Tel. 0235.361.236****e-mail: secretcvint@yahoo.com**

Director general: prof. dr. Dumitru V. MARIN-0744.231.380 (e-mail: marintvv@gmail.com)

Redactor Șef: Daniela Gifu
Tehnoredactare: Bîrlădianu Elena
Secretar de redacție: Dorin Ionel

Redacția Huși: David Petru - 0755 077.553

Redacția București - Doinița Pintilie (Trocinescu)

Conducerea ziarului nu-și asumă
răspunderea pentru articolele semnate de
redactori.Tipărit la
TIPOART IDEA STUDIO S.R.L.
IașiAbonamentele se pot face la sediile
redacțiilor din Vaslui și Bârlad

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)

Revista MCR 43-44

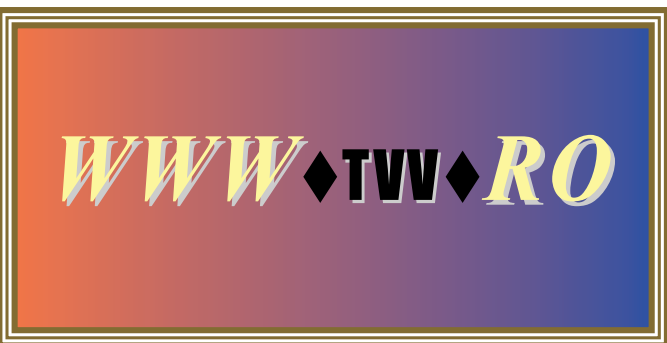

Cu acest număr dublu, rezultând un „cărțoi” de 188 de pagini, format mare, A4, Revista Meridianul Cultural Românesc, cu distribuție pe întreg mapamondul, în 4 limbi de circulație internațională și cu peste 1200 de colaboratori (!) de pretutindeni, își încheie triumfal cel de al 11-lea an al apariției trimestriale!

Ce se mai poate spune decât un sincer MULȚUMIM, Domnule prof.dr. Dumitru V. Marin pentru osârdia și neobosirea D-voastră pentru înființarea și editarea neîntreruptă a acestei reviste, prin care ați pus Vasluiul pe meridianele mapamondului, fiind larg apreciată pretutindeni, în condițiile în care a fost lipsită de orice finanțare oficială. Iar editarea acestui număr dublu, în chiar situația gravă oftalmologică în care v-ați aflat la un moment dat, reprezintă o MARE VICTORIE personală!

Cu sănătate, înainte spre viitorul MCR 45 și celelalte!

***Cu stimă aleasă, M.Caba
Lectură pe cât de plăcută, pe atât de ispititoare!***

Da, și eu am fost la „Școala de Presă” a profesorului Marin!

Carierea de jurnalist nu începe întotdeauna cu un plan bine stabilit, ci mai degrabă cu o întâlnire providențială cu oamenii și locurile care îți deschid drumul. Pentru mine, acel loc a fost Trustul de Presă al profesorului Dumitru V. Marin, redacția în care am învățat ce înseamnă cu adevărat jurnalismul: un spațiu al pasiunii, al curajului și al formării continue. Acolo am învățat, pas cu pas, nu doar meserie, ci și responsabilitatea cuvântului și puterea informației.

Mi-am început, așadar, drumul în presă într-un loc care, pentru mulți dintre noi, avea să devină mai mult decât o redacție: o adevărată școală de viață și de meserie. Era „Școala de Presă” a profesorului Dumitru V. Marin, un trust media care cuprindea Radio Unison și TV Vaslui. În acea redacție s-au format numeroși jurnaliști vasluieni care, mai târziu, aveau să ajungă reporteri, realizatori sau moderatori de succes în presa centrală.

Privind în urmă, îmi dau seama că acea perioadă a reprezentat, de fapt, temelia carierei mele. Redacția Radio Unison și TV Vaslui a fost locul în care am învățat primele și cele mai importante lecții ale acestei profesii. Acolo am descoperit, pas cu pas, rigoarea, pasiunea și responsabilitatea jurnalismului. Astăzi sunt Aurina Petrea, reporter corespondent la România TV, o televiziune națională de știri. Drumul până aici a început însă într-un mod aproape neașteptat, prin 1997, într-un studio de radio în care am pășit pentru prima dată cu emoție și curiozitate.

Eu sunt, la bază, profesoară de muzică, iar prima mea întâlnire cu radioul a fost ca invitată într-o emisiune de muzică clasică realizată de regretatul profesor Alexandru Poamă. Îmi amintesc foarte clar atmosfera din studio, vocea caldă a profesorului și emoția pe care o simțeam atunci când vorbeam despre muzica clasică. Nu bănuiam nicio clipă că acea invitație avea să îmi schimbe destinul.

Viața avea însă alte planuri. Plecarea fulgerătoare a profesorului Poamă, în urma unui cumplit accident rutier, a lăsat un gol imens. Atunci am primit propunerea de a continua eu emisiunea de muzică clasică. Am acceptat cu teamă, dar și cu un profund sentiment de responsabilitate. Aceia au fost, de fapt, primii mei pași în mass-media.

La Radio Unison și la TV Vaslui exista o regulă nescrisă, pe care o știau toți cei care intrau în acest trust: dacă vrei să rămâi, trebuie să înveți să faci de toate. Știri, emisiuni, reportaje, interviuri – fiecare zi aducea o nouă provocare. Atunci poate nu realizăm pe deplin cât de mult avea să însemne această experiență pentru mine, dar astăzi știu că acea „școală” m-a format cu adevărat.

Nu voi uita niciodată o întâmplare care mi-a schimbat, într-un fel, traseul. Era duminică și eram de serviciu la radio. A sunat domnul profesor Dumitru V. Marin și m-a trimis, pe nepregătite, în studioul de televiziune, să realizez o emisiune cu omul de afaceri Adrian Porumboiu. Nu știam aproape nimic despre ceea ce urma să fac. Aveam emoții uriașe și, pentru câteva clipe, am simțit că pășesc într-o lume complet necunoscută. Dar am avut noroc de invitat, de colegi și, mai ales, de încrederea pe care profesorul Marin a avut-o în mine. Așa am descoperit presa video.

La vremea aceea nu bănuiam că, de fapt, mă pregăteam pentru un alt drum. Fără să îmi dau seama, acele experiențe mă formau pentru ceea ce avea să vină mai târziu: televiziunea națională.

Astăzi, când privesc înapoi, știu cu certitudine că nu aș fi putut deveni jurnalistul care sunt fără acea etapă. Fără acele începuturi la Radio Unison și TV Vaslui, fără încrederea și exigența profesorului Dumitru V. Marin, fără acea școală în care am învățat nu doar meserie, ci și curajul de a încerca.

Pentru mine, povestea jurnalistului Aurina Petrea începe și va rămâne mereu legată de acel loc care mi-a pus prima dată microfonul în mână: „Școala de Presă” a profesorului Dumitru V. Marin.

Îi sunt profund recunoscătoare. Pentru că, uneori, destinul unui om se schimbă datorită unui profesor care vede în tine mai mult decât vezi tu însuși. Iar pentru mine, acel profesor a fost Dumitru V. Marin.

Fiecare reportaj, fiecare transmisie poartă, într-un fel, amprenta acestei școli de presă vasluiene. Pentru că aici am învățat primul și cel mai important lucru: că jurnalismul nu este doar o profesie, ci o vocație.

Aurina Petrea

LIVADA DIN VASLUI

Ziarul „Meridianul” este întemeiat, e-ditat și veșnic imprimăvărat de prolificul scriitor, om de cultură și neobosit susținător al vieții și spiritualității românești - profesor dr. Dumitru V. Marin.

„Meridianul”, ajuns la cel de al XXIX-lea an, este „singur grup de presă din Județul Vaslui”, iar e-ditorul, expert în modul profesional de a face ziaristică, este pe bună dreptate, folosind sintagma prof. dr. Luminița Cozmei, „D.V.Marin este aste astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al Județului”. Pentru noi, cei care suntem geografic în afara României, așteptarea și primirea distinsei publicații, care ne duce „pe drumul de costișă”, a devenit demult o tradiție...

Sutele de cărți ale sutelor de autori de după Revoluție, „au fost” și pe la Meridianul.

ÎNTREGUL PEISAJ CULTURAL JUDEȚEAN ESTE REALIZAREA ACȚIUNILOR SAU REACȚII LA ACESTE PROMOVATE DE D. V. MARIN.

Într-o secvență a Istoriei, peste 5 decenii, o personalitate și-a pus amprenta!

La mulți ani creativi dragul nostru prof. dr. Dumitru V. Marin, mulțumim pentru ospățul de lumină și îmbrățișări din Țara Arțarilor

Pr. dr. Dumitru Ichim, Kitchener, Ontario, CANADA

D.V. Marin este astăzi TEZAUURUL UMAN VIU al județului (prof. dr. Luminița COZMEI, Ziua Presei Vasluiene)